чаш от тоя дим. Л.Д. 1871. р. 237.

Глътвам. гл. учащ. и усл. от глътам.

Глътна. гл. св. от глътам: Глътни му един пелин, че то което развалило, то и ще поправи.

Глъхна гл. ср. ~~в~~ заглъхвам, заглъхна. 1) не ми се чуе гласът; 2) за растение около което растят най бурни храни и го заглушават та и глъхне

Глъч (ът) —ове. Глъчава, гъгър; шум, екот. В' къщата му не се слушат глъч и прѣпирни. Л.Д. 1871 р. 113. Дигна севик и глъч на свадб. Пб. 27.

Глъчка (та) 1) тоже що глъч, гъгър; 2) мъмър, укор: ядох глъчката за него. Той не щеше да знае от тия глъчки.
направете глъчка П. 27.

Глъчлив, а, о, —и (ът) 1) който обича да глъчи. 2) шумен. Веселбата бѣ пияна и глъчлива. Пб. 23.

Глъчя, -иш, гл. дл. в. гълча. Глъчат като чифуте в' аврата.

Глъбок в. глѫбок и дълбок.

Глѫбина (та) в. дълбина: буен вятър разбърника толкоз глѫбините на морето. РА. 162.

Глѫбокомислен, а, о, —и (ът)

Глѫбокоумен, мна, о, —и (ът)

Глѫбочина (та) дълбина, очина. Морскитѣ глѫбочини. Глѫбочината на водѫ му е 8 метри. Л.Д. 1871. р. 200.

Глѫмав, а, о, в. глемав.

Гламня, —ни. Соф. в. главня или глѫвня.

Гмиже гл. ср. в. гъмжи и в' 2-тѣ значения.

Гнет (ът) натиск, притискане.

Гнетене (то) натискане, притискане; притъпкване

Гнетя, гл. дл. натискам, притискам, тъпча, притъпква̃.

Гнида (та) яйцето на въшката. Намърдил се като гнида в' нова дреха. Посл.

Гнидав, а, о, —и (ът), който има гниди: Ната ден мара гиздава, на Свет ден мара гнидава. Посл.

Гниене (то) ~~от~~ гния.

Гнил, а, о, —и (ът) прогнил, нагнил, угнилъ; бъгял, развален, лошав, не добър, не здрав, не прав. Имане гнило бунище, кога е харно на кѣпат. М. 302.

Гнила (та) пръст; гнила. Посѣв взимат 6 др. гнила и 7 др. негасен вар. Л.Д. 1864 р. 214. в. Бѣла гнила.

Гнилак (ът) 1) гнили дръвье, гнил дървопак. 2) прѣн. насилно испражнение: като взе да въврля онзи гнилак.

Гнилота (та)

Гнилуха (та) 1) в. гнилак. 2) гнила гъба.

Глътване (то) от глътвам.

Глътка (та) това що може наведнъж да преглътне човек: да взема цярът по две глътки.

Глътнувам, гл. учащ. и усл. от глътнам —твам.

Глоѫ, или глош (та) Охр. 1) глезен—зна. 2) кутлец или конц вързано на ключ, и глош. като дръпнешъ единъ край, да се отвързва.

Глѫб (та) глѫбнало, хлътнало място.

Глѫвня (та) в. главня.

Глотина (та) Леле варе, синко Павле, не жени се таз година, житото е от глотина, виното е от кътина. Мл. 135. Думата не знам и не съм я чувал, подозрявам да не е погрѣшено от глушина и глъшина.

Гнел (ъ?) Търдош. ? гнеле (керпичи) ~~Дъвер~~ Л.Д. 1873 р. 177.

Гнила́ (та) в. гнилота.

ГРАДСКИ АРХИВ